

Палац — сліди ворожих віровчень,
Що в спадок залишилися хлоп'яті,
Який ще змалку коди переплутав
Й звиягу там, де тільки — влада й чинш,

Не знаючи, як хутко притовчуть
Блакить і ясність брилами зі споду
Й, не можучи у ложці утопити,
Вженуть в стіну з уламками свічад.

Заки збагнув: данайців подарунок,
Забракло сили залізати рани
І цвяхи вирвати, які — характер

Під молотком наставників коректних,
Що формували на свій кшталт хлоп'я.
Убили все. Лишилась тільки лють, —

Єдина вісь, що не вдалось змолоть.